

Arrest

nr. 28 768 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 november 2008 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. VERSCHUERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, treedt op 1 november 2007 in het huwelijk met A.P., van Belgische nationaliteit.

Op 23 augustus 2008 komt verzoekster België binnen in het bezit van een paspoort met visum. Zij meldt zich aan bij de gemeente Destelbergen op 8 oktober 2008 en haar verblijf wordt toegestaan tot 22 november 2008.

Verzoekster zou in het bezit gesteld zijn van een F-kaart.

Op 18 november 2008 stelt de lokale politie een samenwoningverslag op waaruit blijkt dat verzoekster in Destelbergen woont en haar echtgenoot "ergens in Brussel", dat verzoekster nooit in Brussel bij haar echtgenoot is geweest en dat de scheiding is ingezet in Turkije.

Op 28 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

Op 28 januari 2009 schrijft de echtgenoot van verzoekster een brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij meldt dat hij nooit samengewoond heeft met verzoekster.

Op 5 maart 2009 wordt de beslissing aan verzoekster ter kennis gebracht.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van P.S. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42 ter § 1, 4° De echtgenoot verblijft niet bij betrokkene op het adres. De echtscheiding werd reeds in augustus ingezet in Turkije. De echtgenoot verblijft in Brussel, maar betrokkene is er nooit geweest; Ze hebben hier nooit samengewoond. Er is geen gezamenlijke vestiging."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster zet een eerste middel uiteen dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van art. 11 §2,4° laatste lid Vreemdelingenwet.

Bij gezinshereniging met een Belg of EU-burger, beschikt de partner gedurende drie jaar over een gewoon verblijfsrecht.

Gedurende deze drie jaar kan DVZ controleren of het gezinslid nog steeds aan de voorwaarden voldoet.

Tijdens de eerste twee jaar kan DVZ een einde maken aan het verblijfsrecht onder meer omdat:

er een einde komt aan de relatie met de EU burger door echtscheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap.

De wet voorziet echter dat het familielid zijn verblijfsrecht niet verliest, ook al komt er een einde aan de relatie met de EU burger wanneer dit wordt gerechtvaardigd door de bijzonder schrijnende situatie, bijvoorbeeld indien het familielid het slachtoffer is geworden van huiselijk geweld.

De verzoekster meent zich te kunnen beroepen op dit artikel.

De verzoekster is na een verlofperiode van 1 jaar in het huwelijk getreden met de heer P. Zij is er vervolgens mee gehuwd en kon er quasi onmiddellijk haar echtgenoot komen vervoegen in België.

De verzoekster is gehuwd met de bedoeling een gezin te stichten, haar leven met de heer P. verder uit te bouwen.

Het gegeven dat hij elk sexueel contact weigert, is voor haar een zeer grove belediging. Het is de heer P. die te kwader trouw heeft gehandeld en de verzoekster op heden door zijn onaanvaardbare houding stigmatiseert in haar verdere leven.

Zij kan gegeven de Turkse cultuur niet terug naar haar geboorteland zonder er haar ganse verdere leven met de vinger te worden gewezen.

De heer P. heeft haar voorgehouden van haar te houden, samen met haar zijn verdere leven te willen uitbouwen.

De verzoekster is het slachtoffer geworden van de onaanvaardbare houding van de heer P. en bevindt zich in een schrijnende situatie die onder art. 11 §2,4° laatste lid van de Vreemdelingenwet kan worden vallen.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 42ter, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst in de nota tevens op artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat er gedurende de eerste twee jaar van het verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verwerende partij is dan ook van oordeel dat er terecht een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker. Uit de klacht bij de politie van de echtgenoot en uit het verslag van samenwoning blijkt dat verzoekster nooit heeft samengewoond met haar echtgenoot. Het is nochtans vaststaande rechtspraak van de Raad van State dat er minstens sprake moet zijn van een gezinscel om als echtgenoot tot vestiging te worden toegelaten. Bovendien werd de echtscheiding in Turkije ingezet in augustus 2008. Verzoekster beweert nu zelf dat zij het slachtoffer is. Verwerende partij stelt vast dat het dossier geen enkel bewijs bevat van de bewering dat verzoekster het slachtoffer zou zijn geweest van huiselijk geweld. Verwerende partij is van oordeel dat het ontzeggen van seksuele contacten niet als huiselijk geweld kan worden bestempeld. Verzoekster kan zich hierop niet beroepen. Verzoekster kan haar beweringen bovendien niet bewijzen. Zij heeft nooit klacht ingediend bij de politie naar aanleiding van vernederingen of geweldpleging door haar echtgenoot. De verklaringen van verzoekster zijn weinig geloofwaardig, minstens worden ze niet met bewijzen hard gemaakt.

2.1.3. In de repliekmemoire zet verwerende partij uiteen dat zij op administratief vlak totaal afhankelijk is van de partner die in België is gevestigd en dat deze situatie makkelijk aanleiding kan geven tot chantage. Verzoekster is het slachtoffer geworden van de machtspositie die haar echtgenoot in deze heeft. Verzoekster kende haar echtgenoot al alvorens zij hem kwam vervoegen in België en had niet kunnen vermoeden dat hij in België een totaal andere houding ten opzichte van haar zou aannemen. Verzoekster werd totaal genegeerd door haar echtgenoot, hij wilde geen affectieve of seksuele relatie met haar. Psychische mishandeling is even erg als fysieke mishandeling maar veel minder zichtbaar. Verzoekster heeft de echtelijke woning verlaten omdat zij de vernederingen niet langer aan kon. Verzoekster heeft een medisch getuigschrift neergelegd waaruit blijkt dat het huwelijk niet werd geconsumeerd.

2.1.4. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11, § 2, 4° , laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekster artikel 11, § 2, vierde lid bedoelt.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° (...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° (...)

4° (...)

(...)

De minister of zijn gemachtigde houdt in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die het huishouden verlaten hebben en bescherming nodig hebben. In deze gevallen zal hij de betrokken persoon op de hoogte brengen van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”

De Raad stelt vast dat verzoekster van Turkse nationaliteit, gehuwd is met een Belg. Zij ontleent haar recht op verblijf op het grondgebied bijgevolg niet op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dat in § 1, lid 1, 4° bepaalt dat van rechtswege toegelaten zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten is of gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen: ondermeer de buitenlandse echtgenoot. Zoals reeds gezegd is verzoekster gehuwd met een Belg en niet met een tot vestiging of

verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling. Zij verkreeg haar verblijfsrecht niet op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en kan bijgevolg artikel 11 van de Vreemdelingenwet niet inroepen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster ontkent dit niet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de lokale politie van Destelbergen op 18 november 2008 een samenwoningverslag heeft opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster in Destelbergen woont en dat zij verklaart dat haar echtgenoot "ergens in Brussel" woont, dat verzoekster nooit in Brussel bij haar echtgenoot is geweest en dat de scheiding is ingezet in Turkije. De omstandigheid dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging blijkt dus uit het samenwoningverslag van de politie, dat zich in het dossier bevindt en steunt op de eigen verklaringen van verzoekster. De gemachtigde van de minister heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet gesteund op de verklaring van de echtgenoot, die trouwens dateert van 28 januari 2009, dus van na het nemen van de bestreden beslissing op 28 november 2008. De gemachtigde van de minister heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op een correcte feitenvinding.

In de mate waarin verzoekster voor het eerst voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoert dat zij het slachtoffer is van huiselijk geweld, stelt de Raad vast dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat verzoekster ooit klacht heeft neergelegd of dat er ooit een pv wegens huiselijk geweld werd opgemaakt. In de mate waarin verzoekster zich hierop zou kunnen beroepen, nu zij een artikel aanhaalt dat niet op haar van toepassing is en nu de vraag rijst of het gedrag van haar echtgenoot dat zij als een zeer grove belediging ervaart, een vorm van huiselijk geweld uitmaakt, stelt de Raad vast dat deze loutere bewering van verzoekster niet wordt gestaafd door enig concreet gegeven. Het medisch attest dat verzoekster bijvoegt, dateert van 5 augustus 2008, dus toen verzoekster zich nog in Turkije bevond en ze nog niet naar België was afgereisd om zich bij haar echtgenoot te voegen. Zij kan dit attest bijgevolg niet met goed gevolg aanbrengen als bewijs van vernederend gedrag van haar echtgenoot, naar wie zij pas is afgereisd op 23 augustus 2008.

De schending van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster zet een tweede middel uiteen dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van daden van bestuur, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de onderzoeksverplichting, van de materiële motiveringsplicht.

De motivering van de DVZ faalt op meerdere punten.

Vooreerst heeft de verzoekster wel degelijk samengewoond met de heer P. De heer P. heeft alleen niet de nodige stappen ondernomen om de verzoekster in te laten schrijven in de bevolkingsregisters. Er is in tegenstelling tot de bewering van DVZ wel degelijk samenwoning geweest.

Verder wenst de verzoekster op te merken dat de DVZ ten onrechte stelt dat de echtscheidingsprocedure reeds in augustus 2008 in Turkije is ingesteld. De partijen zijn op 3 augustus 2008 in het huwelijk getreden, niet uit de echt gescheiden.

De DVZ heeft niet alle elementen in het dossier op een correcte manier beoordeeld en niet alle feiten in overweging genomen.

De DVZ is onredelijk tot haar motivering gekomen."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het huwelijk werd voltrokken op 1 november 2007 en niet op 3 augustus 2008. Verwerende partij vervolgt dat het niet aan de echtgenoot is om te zorgen voor de inschrijving in de bevolkingsregisters maar dat verzoekster hiervoor zelf verantwoordelijk is. Er is geen enkel bewijs van de samenwoning. De echtgenoot van verzoeker heeft verklaard dat er geen samenwoning is geweest en het verslag van samenwoning dd. 18 november 2008 bevestigt dit.

2.2.3. In de repliekmemorie zet verzoekster uiteen dat de materiële vergissing inzake de huwelijksdatum te wijten is aan het feit dat het huwelijksfeest heeft plaatsgevonden in augustus 2008. Verzoekster blijft

erbij dat de echtscheidingsprocedure niet werd ingezet in augustus 2008. Ten slotte stelt verzoekster dat het hier eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot betreft.

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar een rechtsregel, namelijk artikel 42ter, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de echtgenoot niet bij betrokkene op het adres verblijft, dat de echtscheiding reeds in augustus werd ingezet in Turkije, dat de echtgenoot in Brussel verblijft maar dat betrokkene daar nooit is geweest, dat ze hier nooit hebben samengewoond en dat er geen gezamenlijke vestiging is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat er wel degelijk samenwoning is geweest. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aanbrengt voor deze bewering en dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat er ooit een samenwoning is geweest tussen haar en haar echtgenoot. De omstandigheid dat zij niet was ingeschreven in de bevolkingsregisters kan verzoekster niet wijten aan haar echtgenoot, nu zij hiervoor zelf verantwoordelijk is en zij dit op 8 oktober 2008 wel heeft gedaan bij de gemeente Destelbergen.

In de repliekmemoirie stelt verzoekster dat het samenwoonstverslag van 18 november 2008 eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot betreft. Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat het samenwoonstverslag van de lokale politie te Destelbergen steunt op de verklaringen van verzoekster zelf. Op pagina 2 van dit verslag wordt immers haar naam vermeld bij "identiteit van de aanwezige betrokkene". Zoals reeds gesteld, dateert de verklaring van de echtgenoot van verzoekster, die in Brussel woont, van 28 januari 2009, dus van na het nemen van de bestreden beslissing op 28 november 2008. De gemachtigde van de minister heeft zich bijgevolg bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op de verklaringen van verzoekster zelf, zoals die blijken uit het verslag van de politie dat zich in het dossier bevindt.

Ten slotte voert verzoekster aan dat de echtscheidingsprocedure niet is ingesteld in augustus 2008. De Raad stelt vast dat, ongeacht de datum van inleiding, verzoekster niet ontkent dat de echtscheidingsprocedure in Turkije reeds werd ingezet. Bovendien vormt dit niet het hoofdmotief van de bestreden beslissing, zodat een materiële vergissing in de datum van inleiding van de procedure niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De gemachtigde van de minister heeft zich gesteund op een correcte feitenvinding. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET